

mente aparținând universului fabulosului, se desfășoară o narațiune menită să familiarizeze copiii de vîrstă școlară cu complicatele probleme sociale.

Regizorul Cornel Todca, ajutat, ca și în alte spectacole bucureștene, de ilustrația muzicală a Henci Popovici, s-a oprit în special la culoare și la suet, precum și la ceea ce arta actorului (replica, mimica și pantomima) poate exprima.

Actorul Boris Petroff, unul dintre cei mai dotați din generația sa, a slujit cu dezinvoltură ideea directorului de scenă. Din păcate, există un singur Boris Petroff la Teatrul „Ion Creangă”. Actorii care i-au interpretat pe grășani (cei pe care poporul, condus de Prospero, revoluționarul, îi va trimite la închisoare — este vorba de Horea Benea, Mircea Stroe și Tudor Heica) au

jucat fără pasiune, neizbitund să smulgă rolului o notă cit de cit expresivă. Psihologia personajelor negative a rămas în textul împărit; pe scenă, poate pentru că exista și un personaj-păpușă, „răii” au funcționat ca niște marionete trase de sfori.

Paula Frunzetti, în rolul dublu, dificil și jinduit de orice acțiță (de fată frumoasă și de păpușă cu mecanism), s-a achitat onorabil, dar numai atât, făcîndu-ne să regretăm că n-am văzut spectacolul în ziua cînd aceste roluri erau interpretate de Jeanine Stavarache.

O vom remarea și pe Aurora Eliad în episodicele Papagal, pentru a epuiza astfel lista numelor.

Paul Tutungiu

CARNET I.A.T.C.

BĂIATUL CU FLOAREA

de Tudor Popescu

Cea de-a doua versiune bucureșteană a piesei lui Tudor Popescu, *Băiatul cu floarea*, prezentată la Studioul I.A.T.C. de studenții anului IV actorie, conduși de conf. Laurențiu Azimioară (asistenți, Alexandru Lazăr și Valentin Plătăreanu), ne-a confirmat virtuțile acestei scrieri, pe care revista noastră* le-a relevat cu ocazia premierei de la Teatrul „Ion Creangă”, și ne-a întărit convingerea în talentul autorului de a pleda cu sinceritate și forță pentru integrarea tineretului în muncă.

Dinamic, cursiv și tineresc, plin de prospețime, spectacolul studenților afirmă influența conștiinței colective înaintate și ne dezvăluie expresiv și colorat realitatea aspră, dar frumoasă, a muncii pe șantier. Concepută într-un stil modern, sub forma unei reprezentări improvizate, cu un fericit echilibru între elementele de comedie și cele de dramă, montarea dobîndește calitatea unui pamflet politic-agitatoric îndreptat împotriva parazitismului, a lichelismului, a refuzului egoist și individualist de integrare în viață, în muncă.

Colaborarea fructuoasă a realizatorilor spectacolului cu autorul, modificarea inspirată a finalului, îmbogățirea piesei cu interesante ipoteze psihologice, legate de carac-

terul eroinei principale, de perspectiva recuperării ei integrale, au contribuit la reliefaarea pregnantă a dramatismului și a poeziei ce învăluie destinul personajelor. Accentul pus pe înfruntarea dintre bine și rău, dintre sensibilitate și cinism, în ambianța tonică a șantierului, a sporit forța educativă a lucrării, implicit a spectacolului.

Totodată, prin coincidența dintre tineretea interpreților și tineretea eroilor, montarea izbutește să afirme firese și simplu tipologia diversă a piesei.

Se cuvin semnalate cele două compoziții mature, viguroase, realizate de Adriana Trandafir (Valy) și Virginia Mirea (Voica). Le-am remarcant apoi pe Răzvan Vasilescu, pentru lirismul discret, pentru sinceritatea și căldura sentimentelor, în rolul simbolic al Băiatului cu floarea. Actori aproape formați s-au dovedit a fi Cristian Ieremia (Inginerul șantierului) și Laurențiu Lazăr (Grigore). Tipuri sociale și psihologie variate, interpretări despuiate de efecte ieftine, bogate în nuanțe, în subtext, au realizat și Anca Băjenaru (Leti), Mircea Bodolan și Răzvan Ionescu (Vlad, Tiri), George Toropoc (Teddy), Romanita (Chorpec (Neli), Marioara Sterian (Iulia) și Gheorghe Dobre (Viteză).

Acest prim spectacol al stagionii studențești se înscrie printre bunele, dar prea puținele realizări bucureștene cu piese din dramaturgia originală contemporană. I.A.T.C. a făcut un potrivit apel la o piesă scrisă parcă anume pentru studenți, cu o problematică adecvată scopului pedagogic și studiului de teatru angajat politic, menită să familiarizeze noua promoție de actori cu adevărurile vieții cotidiene și cu tipologia generației care se formează acum, aici, la noi, în condițiile specifice construcției socialiste.

* „Teatrul”, nr. 7/1978.

ROATA ÎN PATRU COLȚURI

de Valentin Kataev

Opțiunea I.A.T.C. pentru cunoștința partitură a lui Kataev, *Cercul pătrat*, merită să fie apreciată. Vitală, extrem de amuzantă, comedia lui Kataev acuză cu vehemență minciuna socială, falsitatea, conformismul, compromisurile de tot felul și dă unor întrebări majore legate de existență, de conviețuire, răspunsuri tranșante și sincere. Iată o temelie solidă pentru exercițiile îndrăznețe ale studenților-actori. Verva, ironia și hazul enorm al situațiilor, dialogului, caracterelor, oferă cîmp deschis imaginației creatoare, căutării soluțiilor scenice, apte să pună în valoare mesajul comediei.

Ne-am grăbit să vedem această premieră a Studioului I.A.T.C., fiindcă piesa lui Kataev, rar jucată la noi, a înregistrat, de fiecare dată, un mare succes la spectatori. În plus, numele celor doi actori-profesori, cu faimă consolidată și cu un talent pedagogic verificat (prof. Octavian Cotescu, asistent Ovidiu Schumacher), promiteau giral

profesionalismului. Dar spectacolul prezentat sub îndrumarea lor, de un grup de studenți din anul IV, nu ne-a dat satisfacțiile așteptate.

Montarea s-a arătat lipsită de haz și de strălucire, sensurile și trîmterile ei satirice au apărut încetșoșate, diminuate. Situațiile pline de neprevăzut, șirul coincidențelor, răsturnările spectaculoase din final s-au desfășurat în timpul potrivit unei comedii banale, în ciuda unor momente lucrate judicios și cu aplicație profesională.

Interpretate cu naturalitate, corect, caracterelor piesei nu au atins decât sporadic nivelul personajului. Dacă rolurile celor doi bărbați, Vasea și Abram, au dobîndit, prin jocul celor doi studenți-actori, Cristian Cornea și Dinu Manolache, un oarecare relief și culoare, personajele feminine, interpretate de Alina Secuianu și Mirela Ciobă, au apărut, însă, surprinzător de șterse, limitate la datele de temperament ale actrițelor, fără ambiția compoziției. Din nou ne-a făcut plăcere să-l remarcăm pe Răzvan Vasilescu; el l-a creionat cu dezinvoltură pe poetul bonom și pișicher Flavius.

Pe el ca și pe toți ceilalți tineri actori, îi așteptăm cu încredere în viitoarele montări, pentru a ne dezvălui și a ne confirma incontestabilele lor calități.

Valeria Ducea

„Rampă“, acum 50 de ani ianuarie 1929

Bilanțul anului teatral 1928 în Capitală este rodnic, dacă judecăm mai ales după cele patru premiere absolute: Omul cu mîrjoaga de George Ciprian, Pavilionul cu umbre de Gib Mihăescu, Meșterul Manole de Octavian Goga, Mitică Popescu de Camil Petrescu. ● Prima premieră a anului la Naționalul bucu-reștean, Fantoma celei care va veni de Victor Eftimiu, cu Agepsina Maeri, Marioara Voiculescu, V. Valentineanu. ● Pe Tănase l-a prins Anul nou în turneu, la Timișoara. Bănățenii l-au admirat între ciocan și nicovală (revista lui Herz și Vlădoianu). Nea Costică trimite „Rampă“, în loc de felicitări, lista interminabilă a viitoarelor orașe de turneu. ● Compania Bulandra-Manolescu-Maximilian-

Storin se pregătește de turneu cu Manasse, puternică dramă a lui Ronetti Roman. Vor juca G. Storin, I. Manolescu, I. Talianu și începătorii Al. Finți (viitorul regizor) și N. Gărdescu ● La Teatrul Național din Cluj, o premieră de răsunset — Prințesa îndepărtată de Edmond Rostand, în talmăcirea poetului Mihail Codreanu. Regizorul Ștefan Braborescu a distribuit pe I. Tilkov, Titus Lapteș, Virginia Cronvald, M. Mateescu și pe... Ștefan Braborescu. ● Un anunț modest vestește moartea lui moș Nae, plasatorul „lojilor de rangul al doilea“ de la Național. Slujise 40 de ani. ● De la premiera absolută, pînă în ianuarie 1929, s-au jucat pe scena glorioșului Național: de 172 de ori,

Scrisoarea pierdută; de 104 ori, Vlaicu Vodă; de 123 de ori, Fintina Blanduziei; de 95 de ori, Noaptea furtunoasă; de 75 de ori, Apus de soare. ● Un emoționant jubileu la Opera Română din Cluj — o mie de reprezentații. Se cîntă Fidelio de Beethoven (protagonistă, Aca de Barbu). „E unica scenă românească care a talmăcit pînă acum publicului românesc frumusețile nepieritoare din Fidelio — conchide cronicarul. ● O piesă din alte vremi, pe scena soților Bulandra — Marchizul de Priola de H. Levedan. Acum 50 de ani, maestrul Forj Etterle debuta alături de soții Bulandra... ● Prima scenă a țării, Teatrul Național din București, anunță repetițiile unor viitoare premiere. Printre ele, și Meșterul (titlu definitiv, Meșterul Manole) de Lucian Blaga, „autor al mai multor lucrări dramatice, dar totuși nereprezentat pe scena Teatrului Național“.

I. N.